

Een nieuwe missie

Deel 12

Joor Ammerlaan had maar heel weinig op met mensen van een andere geloofsrichting. Hij was daar vrij stug in en liet duidelijk merken dat de oecumene niet aan hem besteed was. Marie had een veel warmer karakter met belangstelling voor de mensen om haar heen. Zij had juist wel contacten met niet-katholieken en werd daar door haar omgeving ook voor gewaardeerd. In het artikel '60 jaar Landsvrouwe' uit 1969 werd die waardering ook nadrukkelijk uitgesproken.

Joor en Marie hadden voor zichzelf een toekomstvisie bepaald met een stip op de horizon. Hun doel was om de Lierse parochie in ledenaantal een impuls te geven, maar hun vrijgezellenbestaan droeg daar niet echt aan bij. Zij maakten een andere keuze om de groei van de parochie in De Lier in een stroomversnelling te brengen: het werd uiteindelijk een zeer geslaagde 'missie'.

Al aan het eind van de jaren '20 van de vorige eeuw namen zij het besluit om hun land in de Oude Lierpolder in fases te gaan herontwikkelen voor tuinbouwgrond. Er ontstonden tuinbouwkavels met een oppervlakte van ongeveer 1 ha en die werden in eerste instantie allemaal verpacht. Omdat de percelen weiland heel verschillend van vorm waren, was het niet eenvoudig om rechte en haakse tuinbouwkavels te ontwikkelen. Nu was dat voor de oorlog nog niet zo'n groot probleem, maar dat ging later wel een rol spelen toen het platte glas plaats maakte voor vaste warenhuizen. Een geer in je land was nooit voordelig.

Er was in het Westland een grote vraag naar tuinbouwgrond, maar het aanbod was schaars. In De Lier stonden ook veel jonge tuinders te trappelen om een eigen bedrijf te starten. Joor en Marie hadden andere plannen en wilden hun land niet beschikbaar stellen voor Lierse tuinders. Zij besloten om alleen maar jonge, startende en katholieke tuinders van buiten De Lier toe te laten op de nieuw te ontwikkelen tuinbouwpercelen. Voor geïnteresseerde Lierenaren was dat eigenlijk een klap in het gezicht en niet-katholieken kregen bij Joor en Marie al helemaal geen enkele kans. Deze eigenzinnige keuze zorgde binnen de dorpsgemeenschap voor veel onbegrip.

Eigenlijk was er niets nieuws onder de zon want op andere locaties in o.a. de Hoefpolder en Oude Campspolder werden door protestantse boeren ook alleen maar protestantse tuinders toegelaten. De verzuiling in optima forma.

De ruim 40 ha land, opgebouwd uit vele tientallen grote en kleine percelen, lag behoorlijk verspreid in de Oude Lierpolder. Ruim 5 ha weiland lag zelfs aan de overzijde van het kanaal in de Vlietpolder. Op bovenstaand kaartje van His GIS is een uitsnede gemaakt waarop alle percelen die in **1832** bij boerderij 'Vreeburch' hoorden, met grijs zijn ingekleurd. De boerderij ligt centraal in het midden en de wegenstructuur met de Kerklaan, Kanaalweg en Langebroekweg is herkenbaar. Aan de bovenzijde de drie percelen van ongelijke lengte in de Vlietpolder waarop nu het bedrijf van KP Holland is gevestigd.

Vlak daaronder zien we vier langwerpige aaneengesloten percelen weiland van in totaal ruim 8 ha. Op deze percelen zijn later een zevental tuinbouwbedrijven langs de Kerklaan en Kanaalweg ontstaan. Recht tegenover de boerderij een klein perceel van bijna 0,4 ha dat later door Martinus Fransen werd beteeld. Nu ligt er op die plek een waterberging.

Onder boerderij 'Vreeburch' ligt een driehoekig perceel van ruim 4 ha waar vier bedrijven gerealiseerd zijn. Aan de zuidkant van dit perceel is een langwerpige smalle strook weiland zichtbaar die in de volksmond 'de vier hond' genoemd werd. Een 'hond' was een oude oppervlaktemaat die lokaal nogal kon verschillen, maar omgerekend ongeveer 1,4 ha groot was en gelijk aan 100 roede. Daar stamt deze oud-Nederlandse benaming 'hond' ook vandaan. De oppervlakte van deze strook is volgens His GIS bepaald op 0,52 ha en stemt inderdaad aardig overeen met 'de vier hond'.

In het midden van dit kaartje liggen nog een achttal graspercelen die bij elkaar ruim 16 ha groot zijn. Op deze percelen zijn in totaal 14 tuinbouwbedrijven ontstaan met het huisadres Vreeburchlaan. Rond 1949 is Jan Ruigrok, afkomstig uit Vlaardingen, daar als eerste een bedrijf gestart en vrij snel daarna werden de twee percelen naast hem verpacht aan Jan van Paassen en Geert Meeuwisse. Uit onderstaand krantenartikel uit 1950 blijkt dat de naamgeving van deze nieuwe tuinderslaan nog niet geregeld was. Op voorstel van een aantal tuinders heeft de laan de straatnaam 'Vreeburchlaan' gekregen. In 1950 waren de eerste twee tuinders aan de oneven kant van de laan dus ook al gestart. Jan van der Maarel en Geert Kouwenhoven. In de jaren daarna zijn de andere bedrijven verderop langs de Vreeburchlaan ook al snel ontwikkeld.

Voordat de Vreeburchlaan in 1961 rechtstreeks over de strook weiland 'de vier hond' op de Kerklaan werd aangesloten, was deze verbinding een stuk omslachtiger.

Op het driehoekige perceel ten zuiden van de boerderij waren vier tuinbouwbedrijven gevestigd. Direct naast de boerderij het bedrijf van Joop Fransen en daarnaast dat van Wim van der Knaap. Tussen deze twee tuinen lag een laantje dat aan het einde met een haakse bocht achter de tuinen van Wim van der Knaap, Jan van der Knaap en Joh. van Kester doorliep en uitkwam op het verdere tracé van de Vreeburchlaan. (zie rode lijn op kadasterkaartje) Dit toegangspad tussen de warenhuizen zorgde voor veel overlast bij de twee aangrenzende tuinders langs de Kerklaan. Al het vervoer van en naar de veiling passeerde deze laan, maar ook al het bouwverkeer voor de nieuw te bouwen woningen en kassen moest zich door deze smalle doorgang wurmen. Toen de Vreeburchlaan

uiteindelijk rechtstreeks en in rechte lijn over 'de vier hond' werd doorgetrokken naar de Kerklaan, was dat voor alle bewoners en bedrijven een enorme verbetering. De opening van deze nieuwe aansluiting werd feestelijk met alle betrokkenen gevierd.

Eind jaren '70 is de Veilingweg in fasen aangelegd en doorgetrokken naar de Noordlierweg. Vanaf de Kerklaan werd het eerste stuk Vreeburchlaan in het tracé van de nieuwe Veilingweg opgenomen.

Vreeburchlaan

De heren J. Ruigrok, G. P. M. Meeuwisz, J. L. van de Maarel en G. W. A. Kouwenhoven, alle tuinders, hebben een gezamenlijk verzoekschrift ingezonden om de nieu-

we zijlaan van de Kerklaan in deze gemeente de naam te geven van „**Vreeburchlaan**”, naar de hoeve van de heer G. A. Ammerlaan.

Doorgaand verkeer

Het betreft hier het vroegere rijwielpad, dat loopt vanuit de Kerklaan naar het huis van Varekamp. Dit pad is toentertijd verbreed en verbeterd ten behoeve van de tuinbouwbedrijven, die op het land van genoemde Ammerlaan thans door de requestranten worden uitgeoefend en met het oog op de mogelijke vestiging van nieuwe tuinen op dit land.

Hoewel het hier een openbare weg betreft, heeft zij, gezien haar ligging geen belang voor het doorgaand verkeer.

Vrijdag 24 november 1950 in De Westlander

TUINDERS ZELF LEGDEN NIEUWE EIGEN WEG AAN

DE LIER. — Alle veertien tuinders, die aan de Vreeburchlaan te De Lier wonen, hebben hun aandeel geleverd om hun eigen weg te verbeteren en daarmee hun bedrijven beter te ontsluiten. Gemeente, noch bestuur van de Lierpolder wilden medewerking verlenen en dus deden ze het zelf. Zaterdagmiddag was groot en klein bij het begin van de weg (nabij de Kerklaan) aanwezig om de officiële opening mee te maken. Met voortvarendheid is aan dit project gewerkt. Een smalle strook weiland werd voor een niet te hoge prijs van mejuffrouw M. Ammerlaan gekocht. De weg werd toen verbreed, verhard en tenslotte geasfalteerd. Op uitnodiging van de bewoners heeft mejuffrouw Ammerlaan zaterdagmiddag om vier uur een lint doorgeknipt. Vooraf sprak ze de buurtbewoners toe en wees erop, dat men al sedert 1949 naar een oplossing voor ontsluiting heeft gezocht. De smalle weg bleek ook een gevaar voor de weggebruiker, vooral als er auto's moesten passeren. Ze hoopte, dat de nieuwe weg in onderlinge eensgezindheid gebruikt zou mogen worden. De heer J. van der Maarel dankte hierna mejuffrouw Ammerlaan voor haar bijzondere medewerking. Hij verzocht de weggebruikers de nieuwe weg — vooral in het begin — met voorzichtigheid te berijden.

Tuinders zelf legden nieuwe eigen weg aan. Krantenartikel uit 1961. Marie Ammerlaan staat prominent in het midden en knipt met een schaar het lint door. Foto: familie Ruigrok